

INTERPELLATION TILL STATSRÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2018-01-10
Besvaras senast
2018-01-24

Till utrikesminister Margot Wallström (S)

2017/18:307 Stödet till diktaturens Iran

Det modiga iranska folket har i flera dagar genomfört omfattande massprotester mot den förtryckande regimen. Något liknande har inte skett sedan 2009. Desperata människor riskerar allt för att göra sina röster hörda trots vetskapen om att många redan har dödats eller fängslats. De riskerar liv, hälsa och karriär genom att gå ut på gatorna för att säga sitt om det omfattande förtryck som de under lång tid har tvingats utstå.

Till skillnad från under den arabiska våren, som hyllades av en lång rad högt uppsatta politiker, finns det inget större underlag för extremism bland demonstranterna som i stället främst består av sekulära frihetsökare som länge har varit emot den intolerans som präglat landets islamistiska styre. Folket är tydligt med att det har fått nog, och skanderar slagord mot den högste andlige ledaren och mot diktaturen.

Samtidigt som detta sker förblir den svenska regeringen näst intill knäpptyst. Utrikesministern nöjer sig med ett fåtal uttalanden där hon kort konstaterar att det är bra om man framöver undviker fortsatt våld och att mötesfriheten är en fundamental mänsklig rättighet. Rena självklarheter. Skrämmande nog har hon dessutom offentligt antytt att det är fel att stötta demonstranterna, då det kan finnas en risk att andra yttrar sig om vår utveckling i Sverige.

Kvinnor som stolt trotsar slöjtvånget i landet får inte ett ord till stöd från vår svenska så kallade feministiska regering. I stället minns vi, och säkert även iranierna, när svenska kvinnliga regeringsrepresentanter underkastade sig regimen kvinnofientliga hållning och iklädda slöja besökte landet för att bedriva handel. Detta agerande, från en regering som bedriver en feministisk utrikespolitik, är att anse som mycket motsägelsefullt.

Vi hör tyvärr förhållandevis lite om de faktiska händelserna i medierna, vilket till viss del kan ha att göra med att regimen gjort allt för att strypa informationsflödet. Detta ändrar dock inte det faktum att det som sker är historiskt och kan förändra vardagen för miljontals människor. Sverige borde tillsammans med den övriga fria världen sätta press på den iranska regimen, och visa att dess förtryck sedan länge borde ha upphört. Det iranska folket bör få den frihet det har rätt till utan att protesterna eskalerar och förvandlas till ett fullskaligt inbördeskrig.

Att sekulära och frihetsökande människor inte får stöd i en tid som denna är inte bara skamligt utan även talande för hur den självutnämnda humanistiska stormakten egentligen struntar i att bry sig när det verkligen gäller. Tystnaden vi ser kan inte tolkas på så många andra sätt än som ett passivt stöd för den brutala regimen. Samtidigt som västvärldens regeringar i stor utsträckning tiger tillåts Irans nära allierade, exempelvis Ryssland, att fritt sprida det de kallar för sanning samtidigt som Irans regim begränsar möjligheten för landets invånare att uttrycka sin åsikt genom såväl fria medier som internet. De förvägras en fundamental mänsklig rättighet.

Den svenska regeringens tystnad i denna fråga är att betrakta som ett indirekt stöd till den brutala regimen. Regeringen vill naturligtvis inte äventyra de handelsavtal som ingåtts med landet, om bland annat informationsteknik. Just denna handel är säkert mycket omfattande, då den sker med ett land som är känt för att spionera på sitt eget folk och för att konsekvent bryta mot fundamentala mänskliga rättigheter.

Mot bakgrund av ovanstående vill jag fråga utrikesminister Margot Wallström:

1. Varför är ministern och regeringen så passiva när det gäller de protester som i skrivande stund sker i Iran och anser ministern att det är fel att stödja frihetskämparna i landet?
2. Är ministern säker på att det svenska förhållningssättet gentemot Iran inte spär på förtrycket mot det iranska folket?
3. På vilket sätt står ministern och den svenska regeringen upp för kvinnors grundläggande fri- och rättigheter och hur stödjer regeringen de modiga kvinnor som stolt trotsar slöjtvånget i landet?
4. På vilket sätt avser ministern och regeringen att arbeta för att stärka iraniers frihet och demokrati i landet, och hur ser regeringens nuvarande relationer till den iranska regimen ut?
5. Anser ministern och regeringen att det är rimligt att legitimera den bild som ges av Irans allierade, såsom Vladimir Putins Ryssland eller Bashar al-Assads Syrien, eller avser regeringen att ge Irans oppositionella möjlighet att

göra sina röster hörda?

.....

Markus Wiechel (SD)

Överlämnas enligt uppdrag

Johan Welanders